

A Hét álnevei (Regeszta az önleplezésekről). Akik kézbe vették már *A Hét* valamelyik évfolyamát, tudják, hogy a lapban meglehetősen sok úgynevezett álnév szerepel: a szokványos szignóktól az ilyen-olyan álneveken át a különböző jelekig. Ez a rejtőzködés, ez az álrúhas szerzői jelenlét olyan mérvű, hogy *A Hét* egyik jellegzetességének kell tekintenünk. (Erre, aligha véletlenül, már Krúdy Gyula fölfigyelt, aki Kiss Józsefről írott portréjában¹ az álnévhasználat egyféle magyarázatát is megkísérelte.) Az álnévhasználat azonban számos problémát fölvet; mindenekelőtt elfedi, vagy legalábbis elbizonytalanítja a valódi szerzők kilétét. Így a kutatásnak legalább két komoly problémát feltétlenül tisztáznia kell. Az egyik mindjárt a szerzők azonosítása (ezt kísérlük meg elvégezni az álnévlexikonok, esetünkben Gulyás Pál² nevezetes munkája), a másik pedig – persze nem függetlenül az első feladattól – a jelhasználat módjának átvilágítása. A kettő közül az utóbbi a bonyolultabb (s szemiotikailag az érdekesebb), ám ennek is előfeltétele az elsőként említett munka: a jel és a jelhasználó összetartozásának tisztázása. Magyarán az: melyik jelet ki használta, azaz ki volt a szerző, aki egy adott jellel jelölte meg írását.

Sajnos esetünkben egyelőre aligha mondható el, hogy az alapfeltárás már megtörtént volna. Gulyás Pál ugyan jó néhány jelet és nevet azonosított *A Hét* köréből is, de adatait egy szélesebb körű gyűjtésbe integrálta, így *A Hétre* vonatkozó adatokat voltaképpen föloldotta az összmagyar álnévrengetegben – miközben adatfeltárása értelemszerűen nem érte el a kívánt teljességet. Ebből pedig az következik, hogy ma se az nem világos, milyen jelek és álnevek fordultak elő az évtizedek során *A Hétre*ben, sem pedig az, hogy közülük melyek várnak még tisztázásra. Az álnévlexikon, funkciójából adódóan, „csak” arra ad választ, hogy egy keresett álnév „igazi” szerzőjét sikerült-e már azonosítani. Ez persze egyáltalán nem kevés, sőt. A teljesítmény nagyságát csak az tudja igazán becsülni, aki már maga is próbálkozott hasonló munkával. Gulyás Pál szorgalma azonban, ismételjük meg, számos olyan problémát nyitva hagyott, amelyre választ szeretnénk kapni.

Az előttünk álló munkát valamicskét könnyíti, hogy a nevek és jelek egy részét maga a lap fedte föl: olvasóinak érdeklődését kielégítendő s önmaga iránt érdeklődést keltve az idők során jó néhány olyan szerkesztői üzenet – „Heti posta” – született, amely ide vágó becse adatokat tartalmaz. Olykor – valamilyen alkalomból, többnyire a lap történetére emlékezve – más összefüggésben is föl-villan egy-egy álnév tulajdonosa. (Az egyik jubileum alkalmából magáról *A Hét* álnévhasználatáról is született áttekintő cikk³ – sok fontos adattal, de természetesen egyáltalán nem minden problémát megoldva.)

Első lépésként most a lapnak ezt az önföltáró, „önleplező” munkáját kísérlem meg számba venni. Az így összeállt regeszta a szerkesztői üzenetre (Heti posta) való hivatkozás után megadja az adatot visszakereshetővé tevő évszámot és oldalszámot (a kettőt kettősponttal választva el), majd a szempontunkból releváns szemelvény szövegét. (Egy-egy álnevet persze a lap olykor többször is „leleplezett”; ezeket mégis minden esetben regisztrálom, hiszen így az álnév időbeli használatára is nyerünk adatokat.) A szemelvények az álnevek föloldásán túl használatuk indítékaiba és irodalomtörténeti szerepükre is rávilágítanak.

Heti posta 1890: 272. „*Margit*. [...] Ha jól értettük, Ön arra kíváncsi, hogy kik írják nálunk a névtelen cikkeket, kicsoda például az a Masque, az a Nemo, az az X, az az Y? Névtelen hősöknek nem mondhatjuk őket, mert részben jó hangzású, részben fényes nevek viselői az irodalomban. Inkább

¹ Krúdy Gyula: Mese a varrógépről. = *Uő: A tegnapok ködlovagjai II. köt. Békéscsaba, 1925. 214-215.*

² Gulyás Pál: Magyar álnév lexikon. Bp. 1956.

³ Lovik Károly: Álnevek. = *A Hét*, 1899:866-867.

zártisakú lovagoknak, a kik nagyobb kényelem okáért »bujkálnak«, a mint Ön mondja, hogy jó dömöczki aczélukkal annál keményebben támadhassanak. Nem mondjuk épen, hogy indiscretio, a mit tőlünk kíván, de mindenestre igen kedves és az illetőkre nézve mindenképen hízelgő kíváncsiság. Papája azonban, a ki nagyon okos ember lehet, egészen más verdicet ejtene, azt mondaná: »Margó, békesség adassék! Ezek is olyan actacsomók, a melyekbe a kis lány ne akarjon belepillantani.« Arra a kérdésére azonban, hogy ki olvassa leveleit, minden kétséget kizáró választ adhatok: *Justh* Zsigmond barátunk *nem*, mert ő most Nápolyban a Posilipon sétifikál és sütkérezik a napon. A vizontlátásra!”

Heti posta 1891: 211. „*K. Szigethy Margit*. Ön igen okosan értelmezi azt a kis cikket és józan értelemmel másképp magyarázni nem is lehet. Hogy *Andronikus* kicsoda, azt minden irodalmi ember tudja: a profán életben *Kozma* Andornak hívják.”

Heti posta 1891: 440. „*Nagyvárad. Sch. I.* Hogy kicsoda az a *Homo*? Először is egy szellemes ember, a ki ebéd után fekete kávé mellett annyi esprit potyogtat el, hogy muníczióknak kifutná egy új obstructionális hadjáratra a szélbaliaknak akár egy esztendőre. Másodszor, kiváló képzettségű jogtudós és harmadszor olyan író, aki nálunk is ritkítja párját, pedig szépecskén vagyunk. A nevet, noha nem titok, nem írhatjuk ki, mert nem kaptunk rá meghatalmazást.”

Heti posta 1891: 568. „*Többeknek*. Hogy kicsoda az a *Lucius*? Néhányszor már kitértünk a felelet elől, miután azt tartjuk, hogy a komoly író nem azért ölti fel a rostélyos sisakot, hogy az első hívásra, mint valami czirkuszi gladiátor megjelenjen és magát poseba vágva mutogassa igazi ábrázatát. Most azonban, miután mindenfelől zaklatnak, megmondjuk, hogy kicsoda az a *Lucius*. *Lucius* nem egy ember, hanem gyűjtőnév, egy vívómasque, a melyet felváltva az őlt fel, a kit épen a napi parancs glédába szólít – pour l’ honneur du drapeau! Az első, a ki heti *Krónikánk* alá e nevet biggyesztette: *Keszler* József volt, a legfényesebb elmék közül való, akik valaha Magyarországon tollat forgattak. Írtak utána *Luciusokat* *Balogh* Pál, a Budapesti Hírlap poétikus tollú vezércikkírója, továbbá *Ambrus* Zoltán, a ki egy személyben bohème és grand seigneur és aki apró-cseprő dolgokban annyi szellemet pocsókol el, a mennyi tíz takarékos írónak elég lenne útravalóul a parnasszus legmagasabb csúcsára. Az utolsó *Luciust* azonban ezek közül egyik sem írta, hanem írta egy teljesen ismeretlen kollégánk, a ki még egyre vacillál, hogy kicsoda név megtanulására kényszerítse a világot. Önök *Kóbor Tamás* aláírással olvastak tőle néhány szépen írt magvas tárczát és rajzot. Egyébképen *Bermann* Adolfnak hívják és egy helybeli elsőrendű pénztintézet tisztviselője.”

Heti posta 1891: 568. „*Sz. Margit Masque* és *Idem* egy személy. Bővebb felvilágosítást adhat róla *Mustármag* és *Csongor*. Mindannyian szívesen köszöntik Önt.”

Heti posta 1891: 584. „Múlt számunkban a »Régi dal« című költemény alól a szerző *Bartóky József* neve véletlenségből kimaradt, mit ezennel pótolunk.”

Heti posta 1891: 728. „*Munkács. Nővérek*. Hogy kíváncsiságát egészen kielégítsük, közöljük ím az illetőnek naccionálóját. Szül. 1867. szeptember 2-án. Ebből kiszámíthatják önök, hogy tíz hónap híján 25 éves, a mely korban az emberek nálunk még nőtlenek szoktak lenni. Születés helye: Pozsony. Vallása: igazhitű. Termete: közép. Fogai: épek. Haja: borzas. Orra: sas. Egyéb ismertető jelei: feltűnő szerény és flegmatikus. Az önök szíves érdeklődése azonban – ezt subrosa jegyezzük meg – mégis kihozta a sodrából.”

Heti posta 1892: 48. „Budapest. *Flórának*. Az ez évi első számunkban megjelent »Saison« című csinos kis alkalmi poémát *Waitzenkorn* Oszkár fiatal másodéves jogász küldte be hozzánk.”

Heti posta 1892: 64. „*Mezarthim*. Annak a »Vége vége...« refraines költeménynek utolsó versszakát nem lehetne kissé jobban pointirozni? Utolsó küldeménye szép és igaz. Olvasóink közül sokan kérdezősködnek: férfi-e, nő-e *Mezarthim*? Mit feleljünk?”

Heti posta 1892: 112. „*Nagyvárad* *előfizető*. Hogy ki lappang a *Mariska* név alatt? Egy igen szellemes, igen művelt és igen szerény úrhölgy, aki nem egyezik bele, hogy kíváncsiságát kielégítsük. És Semper? – Nem az, akire Ön gondol.”

- Heti posta 1892: 160. „*Philadelphia. F. Janka. [...]* 2. *Semper* név alatt utolsó időkben legtöbbször Kóbor Tamás írt. Nestor mindig Ambrus Zoltán.”
- Ravachol Budapesten 1892: 235. „Az első merénylet elárulta jelenlétét. Igenis Ravachol itt van, csak-hogy itt a közönség félrevezetése céljából a Plagiosippus nevet vette föl. Az első bomba elsült és a kiszemelt áldozatot annyira szétszaggatta, hogy legbensőbb barátai is alig ismernek rá. Csakhogy Plagiosippus nem egy személy, hanem fiatal és tudós emberek egész szövete, akik az irodalomban uralkodó rendszerrel nincsenek megelégedve és el vannak szánva, hogy minden nagyfejű irodalmi kufárt légbe röpitenek és a nagyképű monopoliumot aláaknázzák. Ravachol-Plagiosippusék jelszava: Le a vaskalappal uraim!”
- Heti posta 1892: 335. „*Farkasd. B. Malvin és Adél úrhölgyeknek. [...]* *Lancelot* név alatt néhány sor Munkácsy Kálmán fiatal novellista írt lapunkba, kinek most van sajtó alatt első nagyobb gyűjteménye. A másikat el nem árulhatjuk.”
- Heti posta 1892: 351. „*To hope is my lot. [...]* A mi rendes fordítónk Fáy Béla úr, ki nemcsak tudással, de ambícióval is teljesíti ebbeli hivatását. [...]
- Heti posta 1892: 388. „*Budapest. Kíváncsi.* Traveller egyik legrégebb munkatársa lapunknak és ha minden áron tudni akarja, nem más mint *Szemere* Attila, ugyanaz, aki *A Hét* által felvetett famosus Salonkérdésben úgy megdöngötte Byzancz kapuit, hogy a horpadása ma is meglátszik.”
- Heti posta 1893: 159. „*Pepka.* *Semper* = Kóbor Tamás. Hogy Kóbor Tamás kicsoda? Nos, mindenestre *valaki*.”
- Heti posta 1893: 174–175. „*Bécs. 1.* Az »Ismerlek szép maszka« című cikket Heltai Jenő írta. 2. Munkácsy Kálmán tudtunkkal nem rokona Munkácsy Mihálynak. 3. Ignótusz és Pató Pál azonosak és némi rokonságban állnak Tar Lőrincz úrral, ki bizonyosan jó ismerőse nagysádnak a »Toldi szerelméből«. Hogy mire való az álnév? Arra így rövidesen megfelelni nagyon bajos. Egy előnye mindenestre van: az hogy az álnevek után nem kell külön adót fizetni.” Heltai hivatkozott írása „Reporter” aláírással jelent meg: 1893:85.
- Heti posta 1893: 190. „*V. i. 1.* A kávéházi ciklust legközelebb folytatjuk. 2. Robin = Ábrányi Emil.”
- Heti posta 1893: 190. „*Nagy–Kanizsa.* Ignótusz közzöni szíves érdeklődését de incognitóját épen önnel szemben nem lebbenti meg. Fél, hogy elrontja illúzióit. Mit szólna ön, ha kitűnnék, hogy a poétáját például Schlesinger Mórnak híják?”
- Irodalom 1893: 226. „*Celio,* becsületes polgári nevéen dr. *Vásárhelyi Lajos,* kinek finoman czizellált hol érzelmes, hol sarkastikus lírai ömlengéseit mindig hálásan fogadták olvasóink és kitüntető figyelemmel az irodalom – eljegyezte magának *Sternthal Ella* kisasszonyt, Sternthal Adolf úr, gyulavarsányi birtokos kiváló műveltségű, bájos leányát. *Celio* utolsó költeményében, mely tavaly szeptemberben *A Hét*-ben megjelent, Ádám apóval évelődött ilyenformán: »Ádám apó, a szerelem – Veled is – Üze fura vastag tréfát. – Minek is szeretted Évát – Minek is?« Mi pedig saját verséből citálván a fejére: »*Hej mihamar utólért a Nemezis*«, boldog kollégánknak teljes szívből gratulálunk.”
- Heti posta 1893: 275. „*Nagyvárad. Melinda.* Ignótusnak, legfiatalabb munkatársunknak valódi nevét, amelyre Nagysád annyira kíváncsi, nem publikálhatjuk, egyszerűen azért, mivel az aki e szerény álnévnek súlyt és tekintélyt szerzett, idegenkedik attól, hogy polgári nevét közhírré tegyük. Ezt az aversiót némileg érthetővé teszi az, hogy a kis Ignótusnak (mi magunk közt így hívjuk) az édes apja, a *nagy* Ignótus, akinek neve, ha a magyar publicisztika történetét megírják, mindig ott fog tűndökölni az elsők és legnagyobbak között, teljes életében megelégedett két kis csillagocskával és fényes, olykor egész Európát foglalkoztató cikkei alá sohasem biggyesztette a nevét. A fiú sem akar jobb lenni az apjánál. Ignótus akar maradni és megelégszik azzal, hogy az olvasóközönség mohón olvassa az Ignótus aláírással megjelenő cikkeit, a melyekben az ő üde, fiatal lelkének színes röppentyűit eregeti. Több oldalról azt a kérdést intézik hozzánk, hogy vajjon az az Ignótus, aki azokat az érzelmes verseket írja lapunkban, azonos-e azzal a Pató Pállal, aki könyveket bírál

- és novellákat ír? Egy füst alatt e kérdésekre is felelünk: igen, ugyanaz. Megesik azonban, hogy olykor, ha czikkeivel nincs megelégedve (és ez sűrűn fordul elő) kölcsönkéri »Toldi szerelmének« egyik hősétől a még sűrűbb sisakrostélyt és nagy furfanggal *Tar Lőrincz* nevét írja czikkei alá. A beavatottak azonnal észreveszik a turpisságot, hogy *valaki* a saját idegen tollaival hivalkodik. Hogy azonban az elhallgatott névért némiképen kárpótoljuk Nagysádat, ide nyomatjuk az ő híven talált fotográfiáját. Ez a fésületlen kőczos, torzonborz fej annak a vastag szivarcsutkának a végében, Ignotusnak vonásról vonásra hű képmása. Ha lesütött szemeit felütné, egy pár apró, barnán villogó okos szem mosolyogna Nagysádra, és ha véletlenül közelébe jutna, ellenállhatatlan vágyat érezne, belemarkolni az ő természetes csigákban omló, szénfekete selymes hajába, amit mi meg is cselekszünk olykor, amikor valami nagyon szépet ér, mint például ma is, a *Péter* című kis mesteri rajz alkalmából, melyben Nagysád bizonyára gyönyörködni fog. Megjegyezzük még, hogy ez az ügyes kis tollrajz ugyancsak egy Ignotusnak, a harmadiknak és legfiatalabbnak a műve. A Viktor gyerek rajzolta. Isten segítségével majd csak ebből is válik valami.” A szöveg mellett rajz.
- Kitépott levelek 1894: 462. „Olvasóink nagy részét még mindig nyugtalanítja a kíváncsiság, vajon kicsoda az *Egy asszony*, aki ezeket a finom érzésű, mely megfigyelésre valló és az igazság hatását keltő naplótöredékeket írta. Még egyre érkeznek találgató levelek, melyek a modern magyar irodalom legelölkelőbb íróit tisztelvén meg a *szerzőség* gyanújával, már ezáltal is bizonyítják, mekkora irodalmi értéket tulajdonítanak a *Kitépott levelek*-nek. A kitaró ostromnak nem állhatunk tovább ellent – kapitulálunk, A nagy találgatás mellett egyik-másik olvasó rátalált az igazira is, aki nem más, mint *Gyarmathy Zsigáné*, nőiróink e kimagasló alakja, kinek a kezében a penna csakúgy fog, mint férfikézben. Ezért hajlottak a találgatók inkább a férfi-szerző hipotéziséhez. De a sok intim vonás, mely a kitépott levelekből nyilatkozik s az egésznek bensőséges, nőies szelleme a tisztult ízlésű, előkelő gondolkodású, amellet nőiesen érző úrihölgyre vallanak. Ezzel a leleplezéssel véget ért a találgatás, most már a »gyanúsított« írók nem kénytelenek többé díszes tollakkal ékeskedni, melyek nem az övék, hanem kollégiaiális tisztelettel háríthatják át az elismerést és tetszést arra, akit az tulajdonképpen illet.”
- Heti posta 1894: 622. „H. M. Vásárhely. *N. R.* A *Jaák* aláírású krónikákat, melyek annyira fölkellették érdeklődését *Tóth Béla*, *A Hét* egyik oszlopa írja.”
- 1894: 818. „*Márkus* József hivatalból képviseli nálunk ezt az irányt, de avval az elegánccziával s diskréczióval, amit *A Hét* olvasói az ő *Nemo* névvel jegyzett színházi csevegéseiből ismernek.”
- Heti posta 1895: 484. „*Jbolyás levél*. Hogy mért híjják a württembergi királyt Kiliánnak? Mert ott minden embert Kiliánnak hínak. Egyébiránt *Bojtorján* nem az, akire ön czéloz, hanem *Ambrus Zoltán*, akire rá *nem* ismerni nehéz, mert stílusa oly kiváló és annyira egyéni. Máskülönb kellemes sorainak igen megörültünk.”
- Heti posta 1895: 840. [Nyomdahibásan: 480.] „*Zenta*. Mondtuk volna életében? Megtettük. Olvassa el *A Hét* 1894. 36. számában *Jaakh* cikkét, *Jaakh* = *Tóth Béla*.”
- Heti posta 1896: 79. „*Bartóky M.* [...] Az álneveket nem szívesen szellőztetjük; annyit azonban elárulhatunk önnek, hogy az illető asszony.”
- Heti posta 1896: 79. „*Tolna Tamási*. A kettő azonos, de nem vagyunk felhatalmazva az incognitó szellőztetésére. Meleg üdvözet!”
- Heti posta 1896: 144. „*Budapest. Tükörcutza*. A *Yorik* aláírású első krónika szerzője azonos azzal a bizonyos Ignotusz-szal, aki nagyon rossz fiú, mert mindig maskarázik és akármilyen név mögé rejtőzik, sohase tud jól elbújni. De nem az ő hibája. A macskákat és az igazi írókat mindig meg lehet ismerni a kezük karmolásáról.”
- Heti posta 1896: 160. „*Miskolcz. R. Katinka*. Köszönjük meleg érdeklődését. Íme a Kulcs: Ignotus = *Tar Lőrincz* = *Veigelsberg Hugó*; *Jaakh* = *Tóth Béla*; *Flaneur* = *Semper* = *Kóbor Tamás*. *Incubus* = *Heltai Jenő*. *Ambrus Zoltán* rendszeren *Tiborcz* és *Masque* nevek alatt ír. Ha megúnja *Csongort* tesz helyébe. Reméljük most már mindent tud. Üdvözet.”

- Heti posta 1896: 175. „*Budapest. F. Gusztáv.* Múlt számunkban megtalálja nagyjában a feleletet. Riporter = Heltai Jenő.”
- Heti posta 1896: 208. „*Budapest. H. Ilka.* Ignotus.”
- Heti posta 1896: 224. „*Budapest. K.* Az *Ezüstkanalak* című krónikát, lapunk belső munkatársa *Heltai Jenő* írta.” A hivatkozott írás „Incubus” aláírással jelent meg: 1896:196–197.
- Heti posta 1896: 651. „*Melinda.* Az Emma-leveleket Ignotus collegánk szokta irkálni, de ő most szabadságon van. Ha hazajön, megkérjük, hogy vessen megint olyan Emmához illő szálkás betűket. Egyelőre kívánságát nem teljesíthetjük.”
- Heti posta 1896: 749. „*Budapest. Kíváncsi.* Hogy az Incubus név mit jelent? Üsse fel a Pallas nagy lexikonját, ott megtalálja a tudományos definícióját: ez egy incselkedő manó, Faunus vagy Sylvanus, holmi lidércz akinek egyéb dolga sincsen minthogy örökké erdőn mezőn csatangol. Arról, hogy Incubus Heltai Jenőt is jelent, a tudományos lexikon még egyelőre nem tud semmit, pedig azt minden olvasónónk tudja. Sebjaj, majd megtanulja. De Incubusnak ma már, legalább *A Héthez* közel álló körökben, átvitt értelmeye is van. Guruló rubelt, monétát, szóval azt a pénzt jelenti, a mi nincsen. Mivelhogy az a pénz, ami e körökben megfordul, nem jelent semmit. Heltai Jenő barátunk volt az első a ki a gyönyörűen hangzó Incubus szót mintegy programzenéül használta ily értelemben: Incubus, öreg, küldj incubust! A mi házi tudósunk a geniális Jaákh is föltétlenül és minden habozás nélkül acceptálta a pogány szónak ily modern alkalmazását és, hála istennek, ő se kér már tőlünk pénzt, csak incubust, incubust! De oly érzelmesen, annyi szellemmel, gráciával, oly édes naiv bohém-találékonysággal senki sem tud incubust kérni, mint a múzsák ez elkényeztetett gyermeke. Minap egyszer kora reggel fölvernek egy levéllel. Jaákh keze írását ismertem fel a borítékon. De levél nem volt a borítékban, egy betű írás sem. Levél helyett egy kis karton lapon ezt a rajzot találtam benne, Jaák megszólalásig hü enarczképét. Ha a symbolisták ily világosan tudnák kifejezni, azt amit akarnak!” [A rajzon egy férfi bal kezében kalapot tart, amibe pénzdarab hullik.]
- Heti posta 1896: 824. „*Havasi gyopár.* Ön nem tévedt, mikor kedves bátyját fűzfapoétának tartotta. – Vicomte Letorière = Gróf Vay S.”
- Heti posta 1898: 32. „*Budapest. K. J.* Ó jel alatt Szöllősi Zsigmond, *A Hét* rendes munkatársa, ír *Innen-Onnant.*”
- Heti posta 1898: 304. „*B. O.* A három csillagos úr Lovik Károly, a mi rendes dolgozó társunk.” Szikra / x. 1898: 447. Szikra = gróf Teleki Sándorné.
- Heti posta 1898: 528. „*Cagliostro.* Ha türelmesebb volna, rövid időn belül kegyed is megfejtené a rebuszt. Jaákh például nem Ambrus Zoltán, hanem Tóth Béla, aki tehát akkor is Jaákh, ha csak J-h. Hogy az álnév hány újabb álnévre tagolódik, arra példa Ignotus, aki akkor is Pató Pál, amikor Tar Lőrincz. Ennyit egyelőre.”
- Heti posta 1898: 640. „*L. L.* Pp = Pató Pál = Ignotus; Pont = Bojtorján = Ambrus Zoltán. Egyelőre elégedjék meg ennyivel.”
- Heti posta 1899: 16. „Genoveva. *Jaákh* – Tóth Béla, *Ignotus* – Ignotus.”
- Heti posta 1899: 63. „Hü előfizető. Dániel = Papp Dániel, Semper = Kóbor Tamás.”
- Heti posta 1899: 191. „B. J. Kolozsvár. Orlov = Lovik Károly, G-s = Osvát Ernő.”
- Heti posta 1899: 228. „K-t. Budapest. M G. = m. g. E chiffre alatt dr. Molnár Géza ír *A Héthez.*”
- Heti posta 1899: 400. „A Hetetlen... Knut Hamsun regényét Telekes Béla fordítja.”
- Heti posta 1899: 448. „*B. Lajosné. Nagykaroly.* Ignotus.”
- Heti posta 1899: 480. „*Margit.* [...] Tehát legyen türelemmel és érdemelje ki buzgó olvasással a tizenkettedik órát, amikor is, mint törzsökös előfizetők előtt szoktuk, leleplezzük munkatársainkat.”
- Heti posta 1899: 496. „*Baby.* Ignotus.”

Heti posta 1899: 544. „[...] Ami az álneveket illeti, azok arra valók volnának, hogy elrejtsek gazdájukat, de ki tudna ilyen ostromnak ellentállani? Tehát: Junius = Zilahi Kiss Béla, Semper = Kóbor Tamás, Pont = Ambrus Zoltán = Idem, Heltai = Incubus, Tetétlen = Papp Dániel, Tóth Béla = Jaákh, Ö = Szöllősi Zsigmond, ** = Lovik Károly. Elég ennyi? Üdv.” Itt nem jelenik meg a jel. Ha ezek olyanok, amik valamilyen külön karakterkészletből származnak, kérem, legyen szíves elküldeni nekem a készletet is.

Heti posta 1899: 586. „*Kiváncsi*. Kóbor Tamás.”

Heti posta 1899: 618. „*K. A. dr. Barcs*. Ignotus.”

Heti posta 1899: 634. „*T. K.* 1. 2. Kóbor Tamás, 3. Ignotus, 4. Ambrus Zoltán.”

Heti posta 1899: 634. „*P. J.* Semper = Kóbor Tamás. Incubus = Heltai Jenő.”

Heti posta 1899: 650. „*F. Irén. Budapest*. Ignotus írta, aki különben szintén nagyon kíváncsi természetű.”

[Jegyzet Incubus „Párisi lelkek” című verséhez] 1899:693. „A mi kedves társunk Incubus, közönségesen János, költői nevén Heltai Jenő állandóan áthelyezkedett Párisba és ezentúl onnan küldi nekünk hetenkint bájos rigmusait, melyeket egy idő óta súlyosan nélkülöztünk. szerk.”

Képaláírás 1899: 851. „Jeszenszky Sándorné (Mariska).”

Álnevek / Lovik Károly. 1899:866–867.

866: „*Lucius*. Ez volt az első álnév, mely *A Hét* hasábjain megjelent.”

866: „Annyi álnevet hirlap még nem fogyasztott, mint *A Hét*. Rövid idő alatt nem tudta senki, ki rejtőzik alattuk, nem még Kiss József sem. Sőt többet mondok, azok sem, akik maguk viselték. Mert az óriás halmazban összekeverődtek s gyakran felcserélődtek, ahogy Hamlet a párbajban a mérgezett kardot ellenfelével fölcseréli.”

866: A ’Semper’ álnévről: „ketten is lakoztak benne: Ambrus Zoltán és Kóbor Tamás”. „Így vezett Ignotus és Kozma Andor a *Tallozó Gerzson* hajójában, Kóbor Tamás és Papp Dániel a *Monachus* sajkájában együtt.”

866: „*A Hét* álnevei maguk egy testes kötetre rúgnak és ma-holnap külön bibliothekát kívánnak.”

866: „*Lucius* maga is gyűjtőnév, amely alatt Keszler Józsefen kívül még *A Hét* egész gárdája szokott volt megjelenni.” A ’Lucius’ névhez: „*Keve, Lapu, Mariska, Merlin, Toborzó, Senki* csatlakozik hozzá.”

866: „A második kötetben mutatkozik be *Idem* és *Tiborc*, amelyek a legtartósabb álarok közül valók és ma is még élnek. Tulajdonosuk: Ambrus Zoltán, aki azonban nem állt meg e két névnél [...]. *Pont, Gönczöl, Masque, Mustármag, Bojtorján, Nestor, Csongor, Little John, Ovidovits Lázó*, mind az ő jogos tulajdonai.”

866: Az első évfolyam 28. számában „A tükör előtt” címmel vers jelent meg. „A vers elé ez a név van írva: *Véghelyi Imre* [...]. Ez a Véghelyi Imre aequale Ignotusszal, akinek ez volt az első irodalmi kísérlete.” A „következő számokban felváltja őt [ti. Véghelyi Imrét] *Ignotus*, aki az álnevek dolgában talán még Ambrus Zoltánt [...] is megverte. *Ignotus, Pató Pál, Tar Lőrincz, Korax, Ebréus, Kádár, Yorick, Manfréd, Globetotter, Homunculus, Trannhäuser, Dixi, Fakir, Piktör, Anch’io, Bull* stb. Az ő titkos nevei.”

866: Kóbor Tamásnak szintén sok álneve volt. „Tudnivaló, hogy maga, *Kóbor Tamás* is álnév, de olyan jól sikerült, hogy neki is annyira megtetszett, hogy állandó névül választotta s ma már a postás is ezen a néven tiszteli. [...] Kóbor Tamás csapatából a *Monachus, Simplex, Semper, Caliban, Flaneur, Reveur, Joó Iván, Simon Gyula* és az egész alfabet *a*-tól *z*-ig, miközben az *x* a legszeszéyesebb alakokban (*x, X, -x, +x* stb.) sorakozott.”

- 866: „Heltai Jenő az *Ichor* névről hamarosan lemondott.”
- 866: Tóth Béla „álnevek dolgában a minimumra szorítkozott. A 80-as évek híres *e.* jegye A Hétben is gyakran fordult meg, aztán csatlakozott hozzá a: *Ják*. Így: *Ják*. [...] csak később ment odáig bőkezűségben, hogy a *Jákot* az *a* betűvel ajándékozta meg s lőn: *Jaák*. Innét már csak egy lépés volt a *Jaákh*-ig, amely név ma is kedves pszeudonimja.”
- 866: Heltai Jenő „*Ichoron* kívül *Elta*, *Reporter* és végül *Incubus* valók az ő leltárába.”
- 866: Kozma Andor „csak az Innen-Onnanok ✨ jele szignálta”.
- 866: „Papp Dániel már sokkal gyakrabban cserélgeti az álarcait. Természetesen vele is megesett, hogy a Kóbor Tamás egy nevét (a *Monuchust*) használta”. „Papp Dániel bizonyos zamatot tudott neveinek adni, amiért kollégái méltán megirigyelték. Az ő jelmezei mindig eredetiek”, például: „az egyszerű *Dániel*, a félelmetes *Suhintó*, a rejtélyes *Tététlen* és a Dániel középfoka: a *Dániel pap*.”
- 866: Az „Innen-Onnanok titokzatos jelei”: „↪ Tóth Béla, ✨ = Ignotus, △ = Kóbor Tamás, ✨ = Kozma Andor, □ = Ágai Adolf, sőt Heltai Jenő is, !? = Papp Dániel, ⊙ = Ambrus Zoltán, ♂ = Szöllősy Zsigmond, ≡ = Reiniger Simon.”
- 866–867: „Azok, akik egy álnévvel is beérik, a következők: *Ráspoly* = Herczeg Ferenc, *Porzó* = Ágai Adolf, *Pán* = Szomaházy István, *Junius* = Zilahi Kiss Béla, *Traveller* = Szemere Attila, *Sipulusz* = Rákosi Viktor, *Mezarthim* = Kempelen Farkas, *Vicomte Letorières* = Vay Sándor gróf, *Bob* = Makai Emil, *Mariska* = Jeszenszky Sándorné, *Margit* = Fuchs Margit, *Tell* = Telekes Béla, *Simeon* = Salgó Ernő, *Garabonczás* = Osvát Ernő, *Sigma* = Szöllősy Zsigmond, *Hetes* = Kún József, *Vessző* = Molnár Ferenc, *M...* stb. stb.”
- 867: „Az álnevek tarka gombolyagában gyakran tűnt fel egy selyem dominó, aki az *Emma asszony* nevet viselte. Ő a mi fátyolos hölgyünk, a spiritus familiaris, aki mindig jókor bukkán föl s kakaskukorékoláskor, e lap tördelésénél, ismét eltűnik. Homály borítja utait [...]. Miután még sokáig van rá szükségünk, tovább hiszünk benne és – nem leplezzük le ezúttal sem.”
- 867: Az „álnevek álnevei”-ről: „Tudnivaló, hogy Kóbor Tamás és Ignotus is már álnevek. Már most Kóbor Tamás álnevének *Simplex* volt az álneve. A *Simplex* álneve pedig gyakran *S-x* volt. Sőt az *S-x*-nek is akadt álneve, a: *-x*, ennek pedig az egyszerű *x*. Szintügy Ignotus is. Ignotust *Pató Pál*, Pató Pált *P-ó P-l*, P-ó P-l-t *P.P.* és *P.P.-t* végre *p.p.* helyettesítette.”
- 867: „végül még én is leteszem álszakálatam és ezennel tisztelettel aláírom magamat: *Délibáb* = *D-b* = Lovik Károly”.
- Heti posta 1899: 886. „*Amélie. Kolozsvár*. Az Innen-Onnan !?! jele alatt ép[p]en a kegyed egyik szellemes földije: Széchy Károlyné ír. Ő az egyetlen női írónk, aki ezt a nehéz rovatot állandóan és ritka esprít-vel támogatta. Régebben ✨ jegy alatt is írt, de azóta a három csillagot egy más munkatársunknak engedte át.”
- Heti posta 1899: 906. „*B-é*. Hetes, akiről e napig magunk se tudtuk, hogy ki légyen, mert álnevét előttünk se leplezte le, e héten maga mutatkozik be.”[□]
- Heti posta 1900: 16. „*Ilona*. [...] Az Emma asszony incognitóját mi nem szellőztethetjük. Sok szép asszonyra ráfognak, hogy ő az. Legutóbb László Albertné vették gyanúba, de mondhatjuk ártatlanul. Mert László Albertné elmés és kedves asszony ugyan, de Emma asszonnal egyáltalán nem azonos. Azt azonban, hogy Emma asszony szakállt viselne, ezennel hivatalosan dementáljuk. Még egy bajuszka se igaz abból.”
- Heti posta 1900: 32. „*Bandi mamája*. Szellemes levelét el akartuk küldeni Emma asszonynak, de kedves barátnőnk elutazott a Rivierára, s egyelőre semmit se akar hallani iroda-

- lomról, mert karácsonykor valami 200 könyvet küldtek a nyakára s ez a szellemi diétáját hosszú időre agyonütötte.”
- Ora et labore. [Jelenet.] 1900: 45–47. A szöveg önmeghatározása: „Körkép két részben az erkölcsi rém-uralom idejéből. Írták: Bojtorján Nep. János és Idem Xav. Ferencz. Előadják a vidéken, Magyarország szerte.”
- Heti posta 1900: 64. „Dr. B. J. Veszprém. A kérdezett múlt heti krónikát Ambrus Zoltán írta.”
- Heti posta 1900: 160. „Gyöngyös. Érdeklődése igazán megható. Az egyik Fáy Béla, a másik Ambrus Zoltán.”
- Heti posta. 1900: 292. „Vadkert. K. Gy. A O^{\dagger} jegy alatt Szöllősi Zsigmond, lapunk belső dolgozótársa ír. Nagyon örülünk, hogy nézeteink itt találkoztak. Azt hisszük egyebekben is.”
- Heti posta 1900: 307. „B. K. Debreczen. Az elsőt Molnár Géza dr., a másikat Lovik Károly írta.”
- Heti posta 1900: 739. „P. Leo. Budapest. Kóbor Tamás.”
- Heti posta 1900: 804. „Dr. F. Budapest. Szigma = Szöllősi Zsigmond; – x = Kóbor Tamás.”
- Heti posta 1901: 784. „Tánczos Gizike névaláírással egy csinos kis költemény jelent meg múlt számunkban, melyről utóbb kiderült, hogy az *Csergő* Hugo versének szó szerinti másolata. A költemény beküldésének körülményei azt sejtetik velünk, hogy itt nem annyira plagiumról van szó, mint inkább »heccz«-ről, melyet valami éretlen siheder magának megengedett; az sincs kizárva, hogy ez a siheder voltaképpen nem is egy siheder, hanem egész asztaltársaság, mely ilyenförmán irodalmi kritikát gyakorol és kellemesen szórakozik. Talán a *Tánczos* Gizike névvel, ha ugyan ez élő személy neve, épp úgy visszaélés történt, mint magával a költeménnyel, mely *Csergő* Hugo aláírással és Budapesti Napló egyik idei februári számában megjelent. Ezek természetesen csak hozzávetések, mert szinte elképzelhetetlen, hogy valaki komolyan verset akarjon lopni, ahol bizonyos, hogy rajta veszt, mikor félmilliói koronát lophat, ahol valószínű, hogy menekül.”
- Heti posta 1901: 816. „Nagyvárad. Clara. Lancelot = Dr. Molnár Géza.”
- A Hét* szakácskönyve 1901:855. „Megemlítjük végül, hogy az egyik pályadíjat nyert Erdélyi asszony pseudonymja alatt Szöcs Ákosné, kuriai bíróné, úriasszony rejlik.”
- Heti posta 1902: 276. „30509. sz. előfizető. Az inkriminált *Saison* írója Lovik Károly, *A Hét* egyik kiváló oszlopa. Az Innen-Onnan rovatban az övé [a] hármass csillag, ami a katonaságnál századost jelent. Az irodalomban ezt a jelet generálisok is használják olykor, ha incognitóban akarnak maradni, ami azonban nekik soha sem sikerül.”
- Heti posta 1902: 580. „F. Hagi. Sz. Mariska. Nem, Emma nem szegedi asszony. Legalább is hét város vetekszik már a birtokáért, de nem adhatjuk oda Szegednek sem. Szinte megfoghatatlan, hogy a nők mennyire érdeklődnek iránta, jobban, mint a férfiak. Fájdalom, intimebb részleteket nem közölhetünk róla, de majd valamikor kiadjuk az arczképét.”
- Heti posta 1902: 580. „Budapest. A. B. A nagy Galeotto péczeszóval ellátott Innen-Onnant Szöllősy Zsigmond írta.” A hivatkozott írás előtt a jel: ||
- Heti posta 1902: 692. „Budapest. B. H. Hogy *Lancelot* kicsoda? Egy ember, aki annyira szereti az igazságot, hogy fel se veszi, ha betörik érte a fejét. Egyébként *Molnár* Gézának híjják és polgári állására nézve a m. kir. zenede rendes tanára.”
- Heti posta 1902: 724. „D. J. Horváth Czirill könyvét ajánljuk. – Veigelsberg Hugó.”
- Heti posta 1902: 790. „Tolna-Tamási. Még mindig. Censor nem Kenedi, Délibáb = Lovik. Az elnézés meg van adva.”
- Heti posta 1903: 350. „Budapest. L-né. A cikket Kóbor Tamás írta. Nem az első, melyet barátunk emlékének szentel.”

- Heti posta 1903: 386. „*Miskolcz. L.* Illo pseudonym alatt Lovik Károly kiváló egyénisége rejtőzik. Úgy látszik, hiába bujkál, nyomban ráismernek.”
- Heti posta 1903: 466. „*Pannonia-szálló.* Ignotus.”
- Heti posta 1906: 508. „*V. E. Puck* néven *Szép Ernő* ír, akinek a nevét bizonyára ismeri már szép, gondolatban és poézisben gazdag komoly verseiből is.”
- Heti posta 1906: 556. „*Beata.* Léva. Reveur és Plume Szini Gyula, Paganel Cholnoky Viktor.”
- Heti posta 1906: 721. „Hadak útja című mai versünk alatt *Emőd Tamás* teljesen új írói nevet talál az olvasó. A verset Nagyváradról kaptuk, Fleischer Ernő aláírással. Hangjánál, formás voltánál fogva mindenképpen rászolgált a kiadásra, de az aláírást nem találtuk egészen stílszerűnek. A magyar költészet berkeiben nincs keletje az idegen idiomának. Így lett a Fleischer Ernőből Emőd Tamás. Kívánjuk, hogy megrögzítse ezt a nevet az irodalomban.”
- Heti posta 1907: 218. „*Zboró.* Paganell = Cholnoky Viktor, Reveur = Szini Gyula, Semper = Kóbor Tamás.”
- Marco Párisban 1907: 237. Marco = Márkus László.
- Heti posta 1908: 472. „*Kérdezősködők.* Az álnév ugyan azért álnév, hogy eltakarja azt, aki mögéje rejtőzik, de a nagy melegen talán szabad meglibbenteni egy percre az inkognitokat. Tehát: Semper, Simplex = Kóbor Tamás, Paganel, Arne = Cholnoky Viktor, Syrion = Lovik Károly, Florestan = Décsy Imre dr., Lehotai = Kosztolányi Dezső, Lynkeusz = Wallesz Jenő, Tövis = Rózsa Miklós dr., Reveur = Szini Gyula, Baburin = Náday Pál.”
- Heti posta 1909: 32. „*Nagyvárad.* M. Ilonka. A Tobogány aláírással megjelent Antiszanin című krónikát Rózsa Miklós írta. Örülünk, hogy a cikk az önök körében is feltűnést keltett. R. M. ez idő szerint lapunk művészeti rovatának a vezetője. Természetesen Tövis álnéven, mert hogy egy kinalkozó szójátékot elsűsünk: nincsen Rózsa tövis nélkül.”
- Heti posta 1909: 156. „*Erdélyi Zoltán úrnak.* [...] Az inkriminált kritika tehetséges szerzője, Kosztolányi Dezső barátunk, per tangemem arra kéri önt, hogy ne írjon neki zsidó leveleket, mert ő jó keresztény római katolikus, hozzá bácskai és zsidóul nem is tud.”
- Heti posta 1909: 564. „*Kissebes.* S. M. Az író álneve már régen nem az, aminek lennie kellene. Ma már csak amolyan használatba vett név, amelyet utazó fejedelmek jegyeznek be a szállók vendégkönyvébe. Tehát csak ideig-óráig tartó inkognitót jelent, amely mögött mindenki sejti, sőt legtöbbször fel is ismeri az igazi fejedelmet. A hasonlat szerénytelen, de legalább nem sántít. S miután ön a kevesek közül való, akik az inkognitóban utazók igazi nevére kíváncsi, ideírjuk valamennyit. Asmodeusz: *Kéri Pál*, Baburin: *Náday Pál*, Badaud: *Adorján Andor*, Florestan: dr. *Décsi Imre*, Lehotai: *Kosztolányi Dezső*, Lynkeusz: *Wallesz Jenő*, Paganel: *Cholnoky Viktor*, Reveur: *Szini Gyula*, Simplex: *Kóbor Tamás*, Tövis: *Rózsa Miklós.*”
- Heti posta 1910: 48. „*Szeged.* M. A Toll és Tör rovatba olyanok is írhatnak, akik nem munkatársai »A Hét«-nek. Szívesen látjuk.”
- Heti posta 1910: 792. „*G. P.* Paganel: *Cholnoky Viktor*, Syrion: *Lovik Károly*, Czövek: *Hajó Sándor*, Maitre Jacques: *Bródy Miksa*, Lynkeusz: *Wallesz Jenő*, Lehotai: *Kosztolányi Dezső*, Semper: *Kóbor Tamás.*”
- Heti posta 1911: 456. „*Jksz. Sz. L.* = Szabolcsi Lajos.”
- Heti posta 1911: 488. „*Losoncz.* A gyermekkor regényéről szóló cikket *Kárpáti Aurél* írta.”
- Zilahi Kiss Béla 1911: 501. „[...] alig volt egy is [...], aki [...] annyira átérezte és átéreztetette volna, mint Zilahi Kiss Béla – *Junius.*”
- Heti posta 1911: 780. „*Tanítónő.* A kíváncsiság nem akkora bűn, hogy szépen kérni kellene miatta. Íme a névsor: Syrion = Lovik Károly, Paganel = Cholnoky Viktor, Maximus és Maitre Jacques = Bródy Miksa, Lynkeusz = Wallesz Jenő.”
- Heti posta 1912: 231. „*Elkészt.* Ön évekig gyűjtögette a kérdéseket s most elélnke áll valamennyivel. Tehát: Syrion = Lovik Károly, Paganel és Arne = Cholnoky Viktor, K. D.

és Lehotai = Kosztolányi Dezső, Lynkeusz = Wallesz Jenő, Carpaccio = Kárpáti Aurél, Czövek = Hajó Sándor, Jean Preux = Sztrakoniczky Károly, Sn = Sebestyén Károly, Sz. L. = Szabolcsi Lajos. A Toll és tör, meg az Innen-Onnan rovatot a szerkesztő szerkeszti.”

Heti posta 1912: 360. „*Nagyvárad*. Syrion = Lovik Károly, Paganel = Cholnoky Viktor, K. D. = Kosztolányi Dezső, Polóniusz = Lengyel Ernő.”

Heti posta 1913: 648. „Érdeklődő. Tessék a névsor: Syrion = Lovik Károly, Mascadin = Lakatos László, Pikk = Gábor Andor, Maitre Jacques = Bródy Miksa, Carpaccio = Kárpáti Aurél, Lynkeusz = Wallesz Jenő.”

Kádár Gusztáv 1913: 873. Húsz évesen lett *A Hét* munkatársa. „Az apróságok [ti. Amelyeket a lapnak küldött] ✂ jel alatt jelentek meg”. „Azontúl hosszabb ideig szolgáltam az Innen-Onnan rovatot, részt vehettem *A Hét* szerdai konferenciáin.”

Heti posta 1915: 204. „G. J. *Brassó*. Syrion = Lovik Károly, Punin = Kosztolányi Dezső, Cserkész és Tövis = Rózsa Miklós, Polonius = Lengyel Ernő. Carpaccio = Kárpáti Aurél. A kezdőbetűket ezek után most már ki méltóztatik találni úgy-e?”

Ambrus Balázs 1915: 238. „*A Hét* olvasói finom versek alatt szokták olvasni ezt a nevet, mely eleven és valóságos név lett ama tiszta és egyéni művészet jogán, melylyel egyet jelent. A költő azonban nemcsak a maga álmvilágában él, de a polgári társadalomban is, itt azonban dr. *Herman* Károly álnév alatt bújt meg a névtelen milliók között.”

Heti posta 1915: 676. „*D. I. és A. Sátoraljaiújhely*. Kérésüket elintéztük. Cserkész név alatt Rózsa Miklós ír.”

Heti posta 1917: 288. „*B. Z. 649*. Polonius = Lengyel Ernő; Alex = Erdődy Elek; Z. B. = Zolnai Béla; Pajzs = Pajzs Elemér; Junior = ifj. Szende Pál.”

* * *

A főnti adatok futó áttekintése is több következtetés levonását engedi meg. Ami a leginkább feltűnő: egyes álneveket s jeleket nem egyszer, hanem kétszer vagy még többször is leleplez a lap. Ez a „leleplezés” inkább tetszik a szerepjátszó munkatárs népszerűsítésének, semmint valódi leleplezésnek. Feltűnő az is, hogy a „Heti posta”-ban adott föloldások meglehetősen következetességgel a lap rendszeres – nyilván: szerződtetett – munkatársait, azaz (alkalmi kivételektől eltekintve) a ’szerkesztőség tagjait’ érintik. A „szerkesztőségi kemény magot”, Ignost, Kóbor Tamást s másokat például olykor a konkrét álnevek leleplezése nélkül is emlegetik – nyilvánvalóan azért, hogy forogjon a nevük és érdeklődést keltsenek irántuk, azt a látszatot keltve, hogy ez esetekben a föloldás csak a szerkesztői üzenet címzettjének szól. Érdekes az is, hogy az ide vágó szerkesztői magyarázatok egy többé-kevésbé koherens „álnévelméletet” adnak ki. A lap – elsősorban nyilván a szerkesztő, Kiss József – álnevekhez való viszonya így a művészi szerepjáték egyik változataként is fölfogható.

Ugyanakkor föltűnő, hogy az „Innen-Onnan” rovat jeleiről csak kevés említés történik – ezek a jelek már inkább a tényleges rejtőzés eszközei. A „Toll és tör” rovat piktogramjait viszont gyakorlatilag soha nem fedik föl, ezek „leleplezése” nem témája a „Heti posta”-knak. A rovat piktogramjai szinte teljes inkognitót jelentettek – e polemikus rovat szerzőit a lap, jól érzékelhetően, védte.

Külön probléma, hogy egy-egy föloldott álnév és/vagy jel mindvégig azonos szerzőt fedett-e. Az adatok egy része arra vall, hogy bizonyos neveket/jeleket olykor egy idő után – „véletlenül”, vagy a szerzőgárda természetes fluktuációját követve – új szerzők vettek át. Az álnévhasználat ilyen „közös” módjára több explicit hivatkozás is történik. Azt azonban, hogy melyik álnév/jel köthető szilárdan egy adott szerzőhöz, valamint melyiket (és mikor) használta két vagy több, különböző időben dolgozó szerző is, csak konkrét filológiai vizsgálat döntheti el. Valószínű, hogy egyes nevek/jelek egy adott időszakban többnyire egy szerzőhöz köthetők, s ott, ahol mégis váltás

következik be, a váltásban valami rendszer volt. Egyelőre annyi kockáztatható meg, hogy a jelek közös, többek általi használata gyakoribb lehetett, mint az álneveké – az álnevek föltehetően jobban kötődtek egy-egy szerzőhöz.

Summa summarum: úgy vélhetjük, *A Hét* gyakorlatában keveredett a szerzői (művészi) szerepjáték és a tényleges rejtőzés igénye és gyakorlata. Hol az egyikről, hol a másíkról volt szó. Míg bizonyos szövegek szerzőjének rejtése célirányosan történt, azaz az álnév csakugyan elfedte a valódi szerzőt, addig az álnevek jelentős része voltaképpen csak a játékos – bújócskázó – névhasználatra példa, s a valódi rejtéssel ellentétben a játék és az identitáskeresés eszköze volt. A valódi rejtőzködés és a szerepjáték azonban egyaránt alaposabb vizsgálatot, részletezőbb bemutatást igényel.

LENGYEL ANDRÁS